

Fővárosi Ítéltábla

17.Pf.20.101/2023/6.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes képviselőjének neve hozzátartozó (felperes címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek – dr. Kelemen Anita pártfogó ügyvéd (alperesi képviselő címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2022. október 25. napján meghozott 27.P.20.339/2021/37. számú ítélete ellen a felperes – Pf.3. sorszámon kiegészített – 39. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság a felperes végleges keresetét úgy rögzítette, hogy abban az alperest egyes vagyontárgyak ellenértéke fejében 19.984.520 forint megfizetésére kérte kötelezni, amelyből

– az 1. csoportba sorolt vagyontárgyaknál az alperes a keresetlevél F/5. számú mellékletét képező ingóeltárra saját kézzel a „megvan” megjegyzést tette, és ezek közül a felperes cím2 szám alatti ingatlanán (a továbbiakban: lakóházas ingatlan) a lakóépületben található tárgyak 3.388.000, a faházban lévők 564.000, az udvarban találhatóak 90.000, a garázsban lévők 380.000, összesen 4.422.000 forint értékűek,

– a 2. csoportba tartozók az alperes szerint nem is voltak meg, és az összértékük 919.500 forint,

- a 3. csoportba sorolt 1.591.000 forint értékű ingóságokat az alperes szerint a lakóházas ingatlanban két napig lakó személyek elvitték,
- a 4. csoportba került 938.000 forint értékű vagyontárgyakat az alperes az állítása szerint maga vette, illetve azokat a felek közösen vásárolták,
- az 5. csoportba tartozókról az alperes azt állította, hogy azok nincsenek meg, meghibásodtak, azokat mástól kapta, vagy másnak a tulajdona, és ezek után a felperes 553.000 forint megfizetésére kérte kötelezni,
- külön (6.) csoportba sorolta a cím2i helyrajzi szám2 helyrajzi számú ingatlanon (a továbbiakban: szántóföld) található ingóságokat, amelyek tekintetében összesen 11.469.020 forint, valamint
- a 145-150. tétel alatti ingóságok után további 645.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[2] A felperes a keresete jogszabályi alapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 98. §-át, 99. §-át, 115. § (3) bekezdését, 188. § (1) bekezdését, 193. § (1)-(2) bekezdését, 195. § (3) bekezdését, 361. § (1) bekezdését és 363. § (1)-(2) bekezdését; a 2., 3. és 6. csoportba sorolt ingóságoknál a Ptk. 139. § (1)-(2) bekezdését, 140. § (1) bekezdését, 145. § (1) bekezdését, 146. §-át, 189. § (1)-(2) bekezdését, a 3. csoportba tartozóknál a Ptk. 196. § (1)-(2) bekezdését is idézte.

[3] A keresete alapjául előadta, hogy a Fővárosi Ítéltábla 2017. április 11-én jogerőre emelkedett 17.Pf.21.403/2016/4-II. számú részítélete értelmében a peres felek nem voltak élettársak, de közösen gazdálkodtak a felperes lakóházas ingatlanán és az annak közelében fekvő szántóföldön 2000. szeptember 17-től a felperes 2013. augusztus 9-i elköltözéséig. Az alperes az ingóságok szerzésében nem működött közre, mert a közös gazdálkodás időtartama alatt önálló jövedelemmel nem rendelkezett. Az alperes a lakóházas ingatlant 2016. március 23-án kiürítette, és minden vagyontárgyat átszállított a szántóföldre. Az utóbbi ingatlant 2017. február 14-én hagyta el. Az alperes 2016-ban és az azt követő években az ingóságokkal rendelkezett: azokat eladta vagy ismeretlen helyre szállította. Álláspontja szerint az 1. csoportba sorolt vagyontárgyaknál a „megvan” megjelölés azt jelenti, hogy az alperes elismerte a felperes kizárólagos tulajdonjogát. Ha a bíróság mégsem látná bizonyítottnak a kizárólagos szerzést, akkor a 2., a 3. és a 6. csoportba sorolt vagyontárgyaknál másodlagosan a közös tulajdon szabályaira hivatkozott.

[4] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a keresetben felsorolt ingóságok a felperes elköltözésekor mind megvoltak. Állította, hogy egyes vagyontárgyak soha nem is léteztek, másokat a felperes az elköltözésekor elvitt, illetve többet a felperes által a lakóházas ingatlanba beköltöztetett két személy vitt el. Azzal is védekezett, hogy jónéhány tétel megsemmisült a felperes másik lakóházas ingatlanát ért tűzkarban, és az értéküket a biztosító a felperesnek megtérítette. Egyes vagyontárgyak meghibásodtak, üzemképtelenek. Az ingóságok egy részét maga vásárolta, vagy másoktól ajándékba kapta, illetve csak kölcsönben voltak nála. Több vagyontárgy mások tulajdonát képezi. A 27.P.20.901/2014/7. számú beadványhoz csatolt listában „megvan” megjegyzéssel ellátott ingóságok 2014-ben megvoltak, azokat konténerekbe rakták, és átszállították a lakóházas ingatlanról a szántóföldre. A 2016. augusztusi elköltözésekor csak a különvagyont vitte magával, a többi ingóság az ingatlanon maradt.

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felmerült 1.199.000 forint kereseti illetéket az állam viseli, a pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles.

[6] A döntését a Ptk. 361. § (1) bekezdésére, 363. §-ára és 195. §-ára alapította.

[7] A határozat indokolása szerint a felperes a keresetéből kikövetkeztethetően minden vagyontárgyra a tulajdonjoga alapján tartott igényt. Az alperes nem vitatta, hogy 2013. augusztusában kizárta a felperest a lakóházas ingatlanból. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdés alapján a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az elköltözésekor a keresetben megjelölt ingóságok a tulajdonát képezték, az ingatlanban voltak, azok akkori állapota megfelelt a keresetben megjelölt értékeknek, az ingóságok az alpereshez kerültek, aki azokat eltulajdonította, elszállította vagy hasznosította, nem adta ki a részére, illetve az alperesnek a szántóföldről való elköltözésekor az állított vagyontárgyak a kereset szerinti állapotban, értékben és mennyiségben a felperes tulajdonaként megvoltak. Mindezeket a felperes a perben kétséget kizáróan nem bizonyította.

[8] Az alperes elismerte, hogy az 1. csoportba sorolt ingóságok 2014-ben megvoltak, de állította, hogy azokat a szántóföldre szállította. A felperes is elismerte, hogy az elköltözése után bérlőket költöztetett a lakóházas ingatlanba, akiknek így lehetősége volt az ingatlant kiüríteni. Az alperes tagadásával szemben a felperes a becsatolt bizonyítékokkal (számlákkal, fényképekkel, határozatokkal) a tárgyak beazonosítását csak részben tette lehetővé, és azok meglétét, tulajdonjogát, értékét nem igazolta.

[9] A 2. csoportba tartozó ingóságokról az alperes azt állította, hogy azok meg sem voltak. A felperes pedig kétségmentesen nem bizonyította, hogy a vagyontárgyakat mikor és mennyiért vásárolta, 2013. augusztusában milyen forgalmi értéket képviseltek.

[10] A 3. csoportba sorolt ingóságokról az alperes azt állította, hogy azokat a lakásban két napig ott lakó személyek vitték el. A törvénytörvény álláspontja szerint, ha ezek a vagyontárgyak a két személy beköltözését megelőzően meg is voltak, a felperes nem igazolta, hogy azok a távozásuk után is megvoltak, az alperes birtokába kerültek, és az értéküket sem bizonyította.

[11] A 4. csoportba tartozó ingóságoknál az alperesi vitatással szemben a felperes nem bizonyította, hogy a vagyontárgyak az ingatlanban voltak, azokat ő vásárolta, és az értéküket sem tudta kétségmentesen igazolni. Ugyanez igaz az 5. csoportba sorolt vagyontárgyakra is.

[12] Kiemelte, hogy a felperes valamennyi bizonyítási indítványát teljesítette, de a felperes a tulajdonjogát a gépjárművekre, a lovakra, a szántóföldön lévő vagyontárgyakra és a 145-150. tételszámú ingóságokra sem tudta igazolni.

[13] Alaptalannak találta az alperes felelős őrzési kötelezettségével összefüggő kereseti érvelést. Álláspontja szerint érthetetlen és nem felelős tulajdonosi magatartás a felperes részéről, hogy az elköltözéséig is igen komplikált, számtalan hatósági eljárással terhelt kapcsolatuk ellenére nem gondoskodott a vagyontárgyai elszállításáról, biztonságba helyezéséről, hanem azokat a lakóházas ingatlanban hagyta, ahol szívésségi használóként az alperes tartózkodott. Még a személyes ruhaneműket, cipőket, csizmákat sem vitte magával.

[14] A keresetet a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján sem látta teljesíthetőnek. Ennek feltétele lenne, hogy az alperes kimutatható vagyoni előnyhöz jusson, a vagyoni előnyt más rovására szerezze, és a gazdagodás jogalap nélküli legyen. A jogalap nélküli gazdagodás azonban szubszidiárius szabály, alkalmazása csak más jogviszony hiányában történhet. A felperes pedig a keresetét a tulajdoni igényére alapította, az alperesnél kimutatható vagyoni előnyt nem igazolt. Az indítványára kihallgatott tanúk csak

általánosságban tudtak az ingóságokról nyilatkozni, a felperes elköltözéskori meglétükről, állapotukról nyilatkozni nem tudtak.

[15] A felperes az elsőfokú ítélettel szembeni módosított fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és az alperesnek elsődlegesen 20.513.720 forint, másodlagosan 15.169.850 forint és annak 2013. augusztus 10-től számított, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamata megfizetésére kötelezését kérte.

[16] A jogorvoslati kérelmét azzal indokolta, hogy minden követelt vagyontárgyra egyedi kereseti kérelmet terjesztett elő, és megjelölte a beszerzés helyét, idejét, körülményeit, csatolta a számlákat, szerződéseket, más rendelkezésére álló okiratokat. A törvényszéknek ennek megfelelően kellett volna az egyes kereseti kérelmeket elbírálnia, mégis csak általános értékelést adott, ezért az ítélete megalapozatlan.

[17] Az elsőfokú ítélet tényállását kérte azzal kiegészíteni, hogy valamennyi, a közös gazdálkodás során szerzett ingóságra közös tulajdon keletkezett. A közös tulajdont egymás között egyenlőnek kell tekinteni, ha valamelyik fél különvagyoni szerzést vagy idegen tulajdon meglétét nem bizonyítja. Sérelmezte a tényállásból azon kétségtelen tény kimaradását, hogy az alperes 2013. augusztus 9-től a felperest a vagyontárgyai birtoklásából mindkét ingatlannál kizárta. Nem jelezte azt sem a törvényszék, hogy a felek nem voltak élettársak. Kifogásolta, hogy az ítélet indokolása a jogvitában nem érintett cég3-t is megemlíti. Kiemelte, hogy a felperes nem a saját elhatározásából költözött el, hanem azért, mert az alperes a zárat lecserélte és nem engedte be. Az alperes sem egyszerűen „elköltözött” 2016. március 23-án a lakóházas ingatlanból, hanem átköltözött a szántóföldre, és magával vitt minden mozdíthatót. Álláspontja szerint az elsőfokú ítéletnek a korábbi ítéltáblai részítéletből vett idézetei zavarossá teszik az alperes munkaviszony keretében történt foglalkoztatását, illetve az állattartás körében végzett közös gazdálkodást.

[18] Tévesnek ítélte az elsőfokú ítélet azon következtetéseit, hogy az cég3 és az cég2 együttesen gazdálkodtak, illetve a felek az cég2 tevékenységén kívül nem folytattak más gazdasági tevékenységet, hiszen az ítéltábla korábban éppen a 2008-2013. közötti időszakra állapította meg a közös gazdálkodást.

[19] Álláspontja szerint nem a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az alperes mit szállított át a lakóházas ingatlanról a szántóföldre. A vagyontárgyak addig is, és az átszállítás után is az alperes felelős őrzésében voltak. A jóhiszeműség, a tisztesség és a kölcsönös együttműködés elvével ellentétes annak a felperestől való megkövetelése, hogy a saját ingatlanáról, a jogellenesen ott tartózkodó alperes elől helyezze „biztonságba” a vagyontárgyait.

[20] Nézete szerint az 1. vagyonszoportnál az alperes nem bizonyította azon állítását, hogy a vagyontárgyakat a szántóföldön hagyta. Az elsőfokú bíróság emellett azt állapította meg, hogy a felperes „csak részben” tudta igazolni a tulajdonjogát, ehhez képest egyetlen vagyontárgyra sem ismerte el az igényét. Annak sem adta indokát, hogy miért nem vette figyelembe az alperes részbeni, 2.435.000 forintra tett elismerését és értékmegjelölését. Nem érthető, hogy ha nem látta bizonyítottnak a különvagyoni jelleget, akkor miért nem állapított meg közös vagyont.

[21] Kifogásolta, hogy a törvényszék a 2., 4. és 5. vagyonszoport esetében is csak általános, összefoglaló indokolást adott a kereset elutasítására, és hiányzik az egyes vagyontárgyakat érintő értékelés.

[22] Arra is hivatkozott, hogy a 3. vagyonszoportnál az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a bizonyítási terhet. Az alperesnek kellett volna bizonyítania, melyek azok a vagyontárgyak, amelyeket szerinte a két napig az ingatlanban lakók eltulajdonítottak.

[23] A felelős őrzéssel összefüggő érvelését azzal is kiegészítette, hogy az igényei érvényesítéséért az alperesi jogellenesség kezdetétől minden lehetséges polgári jogi és büntetőjogi kezdeményezést megtett. A jogalap nélküli gazdagodással összefüggő ítéleti indokolást pedig amiatt vitatta, mert az egyes vagyontárgyak birtoklása és az azzal való rendelkezés tagadhatatlanul vagyoni előnyökkel jár. Az alperes jogtalan elsajátítása már akkor bekövetkezett, amikor a vagyontárgyak birtoklásától a felperest megfosztotta, azokat használta és azokkal rendelkezett. A gazdagodás ezzel a jogellenes cselekménnyel befejeződött.

[24] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett részének a helybenhagyását kérte.

[25] A fellebbezés nem alapos.

[26] A felperes a keresetében a 4. csoport 56. tétele alatti 4 darab páva ellenértékéként elsődlegesen 80.000, másodlagosan 40.000 forint megtérítését kérte (20. számú beadvány 47. oldal), míg a fellebbezése elsődlegesen 40.000, másodlagosan 20.000 forint megfizetésére irányult (Pf.3. számú beadvány 10. oldal). A keresetében a kamatkövetelést 2013. augusztus 9-től érvényesítette (20. számú beadvány 6. oldal), a fellebbezésében a 2013. augusztus 10-től járó kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest (Pf.3. számú beadvány 25. oldal). Ezért az elsőfokú ítéletnek a pávák fejében 40.000 forint, illetve valamennyi vagyontárgy ellenértéke után a 2013. augusztus 9-től 10-ig járó kamat megfizetése iránti keresetet elutasító rendelkezése a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján elsőfokon jogörre emelkedett.

[27] A felperes a keresetben valamennyi vagyontárgy esetén pénzüsszeg megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az elsőfokú bíróság a felperes követeléseit a kereset szerinti csoportosítás alapján összegezte, és az ítéletében a keresetet eszerint ismertette és bírálta el, a bizonyítás eredményét is így értékelte. A fellebbezés érvelésével szemben mindez nem jelenti az indokolási kötelezettség [Pp. 221. § (1) bekezdése] sérelmét, és az elsőfokú ítéletet nem teszi megalapozatlanná [Pp. 252. § (3) bekezdése].

[28] A Pp. 221. § (1) bekezdése alapján a bíróságnak az ítéletében a jogvita elbírálásánál jelentős tényeket kell röviden megállapítania. A tények értékelése, és a tényekből levont következtetések nem az ítélet tényállási részére tartozó kérdések. A törvényszék az ítéletében a tényállást a beszerzett bizonyítékok okszerű és helyes mérlegelésével állapította meg, annak kiegészítését az ítéltábla nem látta indokoltnak.

[29] Az ítéltábla a korábbi hatályon kívül helyező végzésében jelezte, hogy a kereset az előterjesztése óta hiányos, mert a felperes a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja ellenére az érvényesíteni kívánt jogot nem jelölte meg, és az a beadványaiból sem volt kikövetkeztethető (17.Pf.20.885/2020/4-II. számú végzés [12] bekezdése). A felperes a hatályon kívül helyező végzés ismeretében előterjesztett 3. sorszámú keresetváltoztatásban a Ptk. több rendelkezését is felsorolta, amelyek zömmel legfeljebb az érvényesített jog jogalapját képezhetik, de nem határozzák meg azt. A Ptk. 98. § a tulajdonos birtokláshoz és birtokvédelemhez fűződő, a 99. § a használati és hasznok szedése iránti jogát rögzíti. A Ptk. 188. § (1) bekezdése a birtokvédelem általános szabályát tartalmazza. A Ptk. 139. § (1) és (2) bekezdése a dolgokon fennálló közös tulajdon lehetőségét teremti meg, és kétség esetére a tulajdoni arányokat rögzíti, a Ptk. 140. § (1) bekezdése a tulajdonostársak használati jogát rendezi. A Ptk. 145. § (1) bekezdése a tulajdonostársak saját tulajdoni hányaddal való rendelkezési jogát, a Ptk. 146. § a tulajdonjog védelmében való önálló fellépésük lehetőségét biztosítja. A Ptk. 189. § (2) bekezdése a közös birtokosok egymással szembeni birtokvédelmét szabályozza.

[30] A Ptk. megjelölt rendelkezései közül a Ptk. 115. § (3) bekezdése és 193. § (1) bekezdése lehet érvényesíteni kívánt jog, a dolog kiadásának a követeléséhez való jog, a Ptk. 189. § (1) bekezdése pedig a dolog közös birtokba bocsátásának a követelése iránti jog, de a keresetében a felperes nem ezeket a jogokat érvényesítette, és azt sem vezette le a keresetben, hogy ezekből a jogokból milyen módon következik a kereseti kérelemben kért jogvédelem.

[31] A felperes a keresetben a Ptk. 195. § (3) bekezdését is feltüntette, de nem adta elő, hogy az ott megjelöltek közül melyik jogát (az elfogyasztott vagy beszedni elmulasztott hasznok értékének vagy a dologban bekövetkezett károk megtérítése iránti jogát) érvényesíti, és ezeket a jogokat megalapozó tényeket sem adott elő. A felperes a jogalap nélküli gazdagodás szabályai közül a Ptk. 363. § (1) bekezdését is megjelölte, amely a gazdagodással kapcsolatos vagyoni előnyök (a dolog természetes és jogi gyümölcseinek, növedékének) visszatérítésére a jogalap nélküli birtoklás szabályait [Ptk. 195. §] rendeli alkalmazni, de ilyen tényeket a perben szintén nem adott elő.

[32] A felperes a keresetében a követelése jogi alapjaként a felelős őrzés szabályait [Ptk. 196. § (1)-(2) bekezdése] is megjelölte, de a jogalap nélküli birtoklás alapjául előadott tényeken túl nem adott elő olyan további tényeket, amelyek szerint a perbeli dolgokat az alperes a felperes érdekében, átmenetileg tartotta magánál. Nem adta elő azokat a tényeket sem, amelyek a Ptk. 196. § (2) bekezdése szerinti kártérítési követelés alapjául szolgálnak.

[33] A felperes a keresetben az alperes elszámolási kötelezettségével is érvelt, de nem jelölte meg, hogy ezzel összefüggésben milyen jogot érvényesít, és az alperesnek mely jogszabályon alapul az elszámolási kötelezettsége.

[34] A felperes a keresetében arra is hivatkozott, hogy azon vagyontárgyak esetén, amelyeknél nem tudja bizonyítani a saját tulajdonjogát, másodlagosan a közös tulajdon szabályaira alapítja az igényét, mert az ítéltábla korábbi jogerős részítélete megállapította a felek közös gazdálkodását. A felek közötti közös tulajdont keletkeztető megállapodás, szerződés létrejöttét a felperes a perben nem állította, ilyen tartalmú tényeket az elsőfokú eljárásban nem adott elő. Erre irányuló megállapodás hiányában pedig csak a törvényben meghatározott esetekben keletkezik közös tulajdon. A közös gazdálkodás a törvény erejénél fogva közös tulajdont élettársak között [Ptk. 578/G. § (1) bekezdése], és közös háztartásban élő más hozzátartozók esetén [Ptk. 578/G. § (2) bekezdése] létesít. A felek a perben nem adtak elő olyan tényeket, hogy egymásnak hozzátartozói [Ptk. 685. § b) pontja] voltak. Az ítéltábla korábbi részítélete pedig megállapította, hogy a peres felek között nem állt fenn

élettársi kapcsolat, ennek hiányában a közös gazdálkodás nem keletkeztetett közös tulajdont. A felperes ugyan a keresetét külön- és közös vagyonra, a szerzésben való közreműködés arányára hivatkozva úgy terjesztette elő, mintha a felek élettársak lettek volna, de a jogerős részítéletre figyelemmel az élettársi kapcsolat hiánya nem vitatható [Pp. 229. § (1) bekezdése].

[35] Az érvényesíteni kívántnak megjelölt jogokat megalapozó tények előadásának hiányában a felperes ezeket a tényeket értelemszerűen nem is bizonyította, ezért azt sem lehetett megállapítani, hogy ezek a jogok megilletik.

[36] A felperes nem bizonyította az általa elszámolási kötelezettség alá esőként megjelölt vagyontárgyak tulajdonjogát sem. A fellebbezés érvelésével szemben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján valamennyi, a keresetben megjelölt vagyontárgy tulajdonjogát az igényt érvényesítő felperesnek kellett kétséget kizáró módon bizonyítania. Az alperesnek az egyes vagyontárgyak 2014. évi meglétére tett állítása nem tekinthető a kereset alapjául előadott 2016. és 2017. évi tények beismerésének, és a keresettel érvényesített jog, illetve a kereseti kérelem (részbeni) elismerésének sem.

[37] A felperes tulajdonjogát a beszerzett tanúvallomások nem támasztották alá, legfeljebb azt, hogy a keresetben megjelölt vagyontárgyak a lakóházas ingatlanban vagy a szántóföldön az alperes elköltözését megelőzően megvoltak, de e vagyontárgyak tulajdoni helyzetét, alperes általi elvitelét nem igazolták. A felperes egyes vagyontárgyak megszerzésének bizonyítására okirati bizonyítékokat (27.P.20.487/2017/88/F/1-3. alatt 2005. évi adásvételi szerződéseket, 27.P.20.339/2021/20/F/10-21. alatt számlákat) is csatolt, de az okiratok a vagyontárgyak 2017. évi meglétét, tulajdoni helyzetét és alperes általi elvitelét szintén nem igazolták. A felperes tulajdonjogát a lótenyésztési információs rendszer (27.P.20.487/2017/85. alatt) és a gépjármű-nyilvántartás (27.P.20.487/2017/78. alatt) beszerzett adatai sem bizonyították. A felperes ráadásul a vagyontárgyak egy részét beazonosíthatatlan módon jelölte meg (például: 1. csoport 7. tétel: könyvek, CD és DVD lemezek, 18. tétel: evőeszközök 112 darab, 34. tétel: női ruhanemű, kosztümök, kabátok, 35. tétel: női fehérnemű, gyógyfehérnemű, 38. tétel: cipők, csizmák, papucsok 25 pár, 40. tétel: könyvek 150 darab, 2. csoport 17. tétel: porcelán étkészlet 80 darab, 3. csoport 14. tétel: konyhai háztartási kisgépek 10 darab, 36. tétel: festmények 5 darab, 39. tétel: márkás italok 60 üveg, 42. tétel: befőttek, savanyúság, konzervek, méz, zsír 100 darab). Egyedi megjelölés, meghatározás hiányában pedig az adott vagyontárgyakra nézve a bizonyítás lefolytatása és ebből következően a bíróság érdemi döntése is akadályozott.

[38] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – az indokolás kiegészítésével – helybenhagyta.

[39] A fellebbviteli eljárásban is pervesztes felperes a másodfokú perköltségét maga viseli. Az alperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viseléséről az ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdése szerint határozott.

[40] A felperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentesség folytán le nem rótt – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. § (1) bekezdése alapján a korábbi fellebbezési eljárásban felmerült 266.982 forint beszámításával meghatározott – 1.374.118 forint fellebbezési illetéket az állam viseli [6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a].

Budapest, 2023. június 15.

dr. Gyuris Judit s. k.
a tanács elnöke

dr. Kollár Zoltán s. k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s. k.
bíró